

Virkeligheden ikke mig, der kæder de to Forhold sammen, men det er Udvalget, der overfor mig pludselig gør den Fordring, at en helt anden Sag, en Sag, som jeg som Finansminister for Resten ikke har det allerbitterste fagligt at gøre med, skal sættes i Stedet for det Skattelovforslag, jeg kom med.

Naar det ærede Medlem paa sin Side forbavses over, at jeg stiller et saadant Forslag om Ejendomsskyldens Forhøjelse, saa vil jeg gøre den almindelige Bemærkning, at de Forslag til Skattelove, jeg har stillet, har omhandlet direkte Skatter, og intet kan være mere nødvendigt og naturligt under en Tilstand som denne, paa hvilken det ærede Medlem i finansiell Henseende ser sort ligesom jeg, og i hvilken de indirekte Skatter er saa overordentlig truede. Det ærede Medlem ved jo godt, at det, som vi i Øjeblikket frygter, er Svind i de indirekte Skatter, i Forbrugsafgifterne for at nævne dette, derefter følger for Resten ogsaa Svind i Stempelafgifterne o.s.v. Derimod har man, saaledes som Forholdene har været her i Landet, med god Grund og Sikkerhed kunnet tage sin Tilflugt til de direkte Skatter, Indtægts- og Formueskatte, og saa har vi denne Skat, Ejendomsskylden, som ganske automatisk, naar der stilles Forslag om en Forhøjelse, vil virke til, at der indkommer de 3 Mill. Kr., som jeg havde foreslaaet, men hvoraf jeg gerne var gaaet til en Forøgelse. Det ærede Medlem maa ikke bilde mig ind — eller ikke forsøge paa at bilde mig det ind, for han kan ikke bilde mig det ind —, at en Forøgelse af 55 Øre paa 1,000 Kr. skulde være tyngende for danske Ejendomsbesiddere i Øjeblikket, naar man ser hen til, hvorledes Ejendommene er steget i Værdi her i Landet i de sidste Aar.

Det ærede Medlem omtalte atter Overdragelsessummen for de vestindiske Øer og beklagede, at jeg havde stillet mig saa lidet imødekommende overfor Henstillingen fra Flertallet i den vestindiske Kommission. Jeg synes, at det ærede Medlem gør mig ganske Uret. For mig var Hovedpunktet i denne Henstilling dette, at denne Sum skulde bidrage til Styrkelse af Reservefonden, og hvis den skal bidrage dertil eller overhovedet skabe en Reservefond her i Landet, for vi har ingen i Øjeblikket, saa maa efter min Mening mindst Halvdelen af denne Sum eller i hvert Fald en lignende Sum som den, jeg nævner — jeg kan ikke i Øjeblikket sige det med Sikkerhed —, gaa dertil. Det har Flertallet i Kommissionen ønsket, og det vil jeg me-

get gerne medvirke til. Et andet er, om jeg i dette Øjeblik anser det for formaalstjenligt at tage Sagen op gennem Lovgivningen. Pengene er anbragte, og sikkert anbragte, i Amerika, og for saa vidt kan vi gerne sige, at de i dette Øjeblik virker som en Reservefond.

Det andet Spørgsmaal, som Kommissionen har rejst, er Spørgsmaalet om ved et Legat at komme Øernes Befolkning til Hjælp. Overfor dette Forslag har jeg ogsaa stillet mig overmaade imødekommende, idet det Forslag, jeg har forelagt, tror jeg, ganske vil svare til den Hensigt, som kommer til Udtryk gennem Kommissionens Udtalelser. Men derimod har jeg ganske sikkert ikke villet være med til at baandlægge Pengene til en Fond, som jeg for Resten ikke ved hvad skal bruges til. Til Fremme af dansk Erhvervsliv og kulturel Virksomhed udadtil — ja, det er smukke Ord, men hvad der ligger bagved, aner jeg ikke, saa det kan jeg ikke udtale mig om. Jeg er imod at skabe en saadan Fond, fordi det er en Baandlæggelse. Det ærede Medlem siger, at hvis man ikke gør det, kan man let risikere, at Summen glider ind i Statskassen. Jeg gør opmærksom paa, at den er allerede gledet ind i Statskassen. Hvor i Alverden skulde den ellers være? Den er ikke udenfor; Pengene er der, hvor de skal være i Øjeblikket. Men jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Sæt nu, at vor finansielle Tilstand forværres — som det er muligt, desværre; ingen ved, hvordan det kan gaa —, saa kunde det Øjeblik dog komme, da Finansministeren maatte stille Forslag om Optagelse af Statslaan. Hvad vilde man da vælge? At lade Staten optage et nyt Laan eller at benytte de Penge, der var i Kassen? Jeg er ikke saa sikker paa, at den høje Rigsdag, naar dette Spørgsmaal stilledes til den, ikke vilde svare, at det var bedre at benytte det, man havde, end at stifte Laan paa dyre Vilkaar. Jeg ved det ikke, men jeg ved heller ikke, om det ærede Medlem kan besvare dette Spørgsmaal uden videre, om det ærede Medlem er ganske sikker paa, at Rigsdagen vilde stille sig saaledes: Lad os for Himmels Skyld laane og ikke bruge det, vi har.

Det er den ene Betragtning. Den anden er den: Hvad vil det egentlig sige at baandlægge just disse Penge? Hvis man overhovedet har Lyst til at skabe en stor Fond her i Landet til for mig ukendte og i alt Fald ikke klart fremstillede Formaal, kan man jo laane 50—90—100 Mill.